

POSTANOWIENIE

9 października 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Krzysztof Grzesiowski

na posiedzeniu niejawnym 9 października 2024 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa Banku spółki akcyjnej w W.

przeciwko T. O.

o zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej Banku

spółki akcyjnej w W.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie

z 22 marca 2023 r., VII AGa 497/22,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2. zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 2700 zł (dwa tysiące siedemset złotych) tytułem kosztów postępowania kasacyjnego - z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego orzeczenia zobowiązanemu do dnia zapłaty.

UZASADNIENIE

1. Wyrokiem z 29 listopada 2021 r. Sąd Okręgowy w Warszawie zasądził od pozwanego T. O. na rzecz powoda Banku spółki akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 113.244,75 zł wraz z bliżej określonymi odsetkami umownymi za opóźnienie od

szczegółowo określonych kwot za bliżej ustalone okresy oraz orzekł o kosztach procesu.

2. Na skutek apelacji pozwanego Sąd Apelacyjny w Warszawie wyrokiem z 22 marca 2023 r. w punkcie pierwszym (1) uchylił zaskarżony wyrok co do kwoty 1.955,80 zł z odsetkami umownymi za opóźnienie od dnia 4.12.2020 r. do dnia 3.01.2022 i umarzył postępowanie w tym zakresie; w punkcie drugim (2) zmienił zaskarżony wyrok w pozostałej części i oddalił powództwo w całości; w punkcie trzecim (3) orzekł o kosztach postępowania apelacyjnego.

3. Od wyroku Sądu Apelacyjnego skargę kasacyjną wywiódł powód. Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, powołując się na przesłanki określone w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Skarżący podniósł, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, bowiem zaskarżone orzeczenie narusza art. 75c ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. prawo bankowe, art. 244 § 1 i 2 k.p.c., art. 17 ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. prawo pocztowe, art. art. 61 § 1 k.c. oraz art. 65 § 2 k.c. Dodatkowo pismem procesowym z 16 października 2023 r. dookreślił okoliczności mające jego zdaniem świadczyć o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

4. Pozwany wniósł o odrzucenie skargi kasacyjnej, ewentualnie o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ewentualnie o oddalenie skargi kasacyjnej, a także o zasądzenie od pozwanej zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

5. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W judykaturze już wielokrotnie wypowiedziano się na temat charakterystyki skargi kasacyjnej (zob. postanowienie SN z 13 czerwca 2018 r., II CSK 71/18). Wskazano tam m.in., że skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę

interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c.; nie służy zaś merytorycznej ocenie skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest wówczas usprawiedliwione.

6. Odnośnie do przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej w orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, jako przesłanki przyjęcia jej do rozpoznania, wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia zaskarżonym orzeczeniem przepisów prawa materialnego lub procesowego oraz przeprowadzenia wywodu zmierzającego do jego wykazania. Oczywistość naruszenia ma miejsce wówczas, gdy jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczególności czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia. O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje przy tym samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której spowodowało ono wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (zob. postanowienie SN z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12).

7. Szczegółowa analiza sprawy prowadzi do wniosku, że skarga kasacyjna pozwanej nie zawiera argumentów wystarczających dla uznania, że w sprawie

spełniona została przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., uzasadniająca przyjęcie sprawy do rozpoznania.

8. W pierwszej kolejności należy zwrócić uwagę, że skarga kasacyjna nie została prawidłowo uzasadniona. W treści skargi skarżący nie zawarł odrębnego wyводу w tym zakresie, ograniczając się do uzasadnienia podnoszonych zarzutów kasacyjnych. W piśmie procesowym z 16 października 2023 r. skarżący skonkretyzował okoliczności mające jego zdaniem świadczyć o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Jednakże twierdzenia tam zawarte ograniczają się do ponowienia zarzutów i wskazania pewnych okoliczności faktycznych na poparcie wcześniej podnoszonych zarzutów. Skarżący nie przedstawił natomiast wyводу prawnego, w tym argumentacji jurydycznej, wyjaśniającej, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Tymczasem zgodnie z ugruntowanym orzecnictwem Sądu Najwyższego jest to nieodzowny element skargi kasacyjnej (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z 17 marca 2023 r., I CSK 2871/22; z 20 czerwca 2023 r., I CSK 5612/22 z 7 grudnia 2023 r., I CSK 5797/22; z 29 lutego 2024 r., I CSK 1042/23 i z 27 marca 2024 r., I CSK 98/24). Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wraz z uzasadnieniem jest odrębną konstrukcyjnie i funkcjonalnie częścią skargi kasacyjnej i nie jest rzeczą Sądu Najwyższego poszukiwanie w innych jej częściach argumentów na uzasadnienie podniesionych w nim twierdzeń, w tym w podstawach kasacyjnych i ich uzasadnieniu (zob. postanowienie SN z 22 kwietnia 2015 r., IV CSK 613/14).

9. Niezależnie od powyższego twierdzenia skarżącego nie przekonują o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Zastrzeżenia skarżącego mające być podstawą oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, zawarte w piśmie z 16 października 2023 r., poza powtórzeniem głównych zarzutów kasacyjnych stanowią polemikę z ustaleniami faktycznymi i oceną dowodów dokonanyymi przez sąd drugiej instancji. Jednakże w postępowaniu kasacyjnym jest to niedopuszczalne. Zgodnie bowiem z art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Sąd Najwyższy jest sądem prawa, a nie sądem faktu, i nie dokonuje kontroli prawidłowości oceny dowodów przeprowadzonej przez sąd drugiej instancji, jak

również kontroli prawidłowości dokonanych ustaleń faktycznych (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 5 stycznia 2011 r., III CSK 72/10). Sąd Najwyższy jest tym samym związany ustaleniami faktycznymi dokonanymi przez sąd powszechny. Oznacza to niedopuszczalność powoływania się przez skarżącego na wadliwość orzeczenia sądu drugiej instancji, polegającą na ustaleniu faktów lub niewłaściwie przeprowadzonej ocenie dowodów, również we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (postanowienie Sądu Najwyższego z 15 października 2020 r., IV CSK 136/20).

10. Według Sądu Najwyższego, nie ma przy tym innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w szczególności nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

11. Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

12. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono zgodnie z art. 98 § 1 § 1¹ i § 3 k.p.c. oraz § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

[SOP]

[a!]